

[Niels Anker Kofoed]

ligere bliver varerne for forbrugerne. Vi stemte i sin tid om at sikre dette, men vi forpligtede os også i samme forbindelse til, at borgerne i det øvrige Europa skulle opnå de samme fordele.

Ifølge forespørgslens ordlyd vil man vide, hvad regeringen vil foretage sig som forberedelse til vor indtræden i det indre marked. Det er mit håb, at vi kan få at vide, hvad partierne i Folketinget vil. For vælgerne har jo talt. Den hidtidige debat har jo vist, at der kan være lidt tvivl om, hvorvidt partierne er i overensstemmelse med vælgerne. Der plejer jo som regel på et eller andet tidspunkt at blive et vist sammenfald, men i øjeblikket synes jeg ikke, at debatten har vist, at man virkelig har forstået, hvad vælgerne tog stilling til.

Regeringen har også talt. Det gør den for øvrigt hver uge i Markedsudvalget, men tit får den et flertal imod sig. I miljøsager f.eks. har man jo tit været mere katolsk end paven selv og dermed reelt forhindret, at vi kunne deltage aktivt i forbedringer af miljøet i Europa. Tænk blot på biludstødningsforslaget, som vi faktisk forhindrede blev gennemført i 2-3 år. På det punkt kan vi i hvert fald ikke prale af, at vi virkelig har ydet bidrag til at få bedre luft i Europa.

Hvad angår de i forespørgslen nævnte eksempler, kan jeg om sommerhussagen sige, at det reelt er et mindre spørgsmål, men følelsesmæssigt særdeles ømt. Venstre er enig med regeringen i, at vi kan fastholde vore undtagelser som hidtil, indtil andet måtte blive bestemt.

Om 2-døgns-reglen kan jeg sige, at siden 1973 har vi lovet Kommissionen en harmonisering af vore afgifter, men indtil nu har vi stort set kun præsteret omlægningen af spiritusafgiften fra værdiafgift til volumenafgift. Jeg erindrings da stadig væk, hvordan den tidligere finansminister hr. Grünbaum højtideligt lovede, at det skulle vi nok få klaret i løbet af 4-5 år, men det kostede 4-5 mia. kr. i 1973, og derfor skulle det tage 4-5 år. Men stort set har vi ikke foretaget os meget mere, bortset fra at vi i dag dog er gået et skridt videre med tilpasningen af afgifterne på busser.

Jeg mener, at vi skal tage alvorligt fat på at løse dette problem. Vi kan nemlig ikke opretholde et system, der i den grad skævvrider forbrugs- og adfærdsmønstret på grund af et folketingsflertals manglende mod til at tilpasse sig virkeligheden.

De fleste afgifter er for øvrigt indført, ikke – som sagt af bl.a. hr. Ivar Nørgaard – på grund af vort velfærdssamfund, nej når vi er kommet ud i den situation, som vi jo tit kommer, at vi har bevilget hinanden for mange indkomster, bruger man afgifter til at inddrage den øgede købekraft. Sådan har det såmænd udviklet sig kraftigt hver eneste gang. Vi kan ikke blive enige om at begrænse udgifterne, skattetrykket på de direkte skatter bliver for højt, og så giver vi afgifterne en tand til. Vi bruger andre argumenter, men reelt er det for at begrænse forbruget. Derfor er afgifterne blevet brugt til at reparere skader, som vi selv har forvoldt.

Når vi nu konsekvent accepterer det indre marked og erkender det på godt og ondt, eller godt og dårligt, så er konsekvensen også, at vi på en eller anden måde må finde ud af en tilpasning af vore afgifter. Men det bliver en ubehagelig operation, og vi kan vel ikke tage os sammen, før vi får et skub udefra. For det er vel almindelig dansk mentalitet: vi vil egentlig gerne træffe beslutninger, men vi kan ikke rigtigt tage os sammen, før vi får et skub udefra.

Jeg mener, at grænsehandelsproblemerne er en udfordring, som vi bliver nødt til at beskæftige os med. Det er nemlig helt rigtigt, som udenrigsministeren siger, at spørgsmålet om skatter og afgifter er den absolut sværeste del af det indre marked. Så er spørgsmålet, om Kommissionen er i stand til at løse problemet eller vi selv skal tage fat på det. Erfaringerne fra USA viser jo, at det ikke er nødvendigt med en total harmonisering.

Det, der må være vores opgave, er at lave et afgiftssystem, som er således afbalanceret, at vi ikke får forbrugsmønstret flyttet over på den anden side af grænsen, fordi vi ikke kan blive enige om at fastholde en linje i vores afgiftspolitik. Det kan ikke være sundt, at vi bruger 3,5 mia. kr. på at købe danske varer i Sydslesvig. All right, ud fra danskhedens synspunkter kan man selvfølgelig have nogle positive følelser herom, men det er ikke rigtigt, det er ikke fornuftigt.

Nu har jeg nævnt disse ting, men der er også mange andre ting, vi skal løse, for den tekniske udvikling går jo ubønhørligt videre, og vi kan lige så godt fra Folketingets side indstille os på, at terningerne er kastet. Jo hurtigere vi kan bringe vor lovgivning i overensstemmelse, således at den ikke hindrer den tekniske udvikling